

PLUJA A L'ESTIU

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Que bé! Les lectures d'avui comencen parlant de pluja i de neu, i no solament per lloar-les per elles mateixes, sinó perquè possibiliten el gra per a la sembra i el pa per a menjar. Tot el que fem té conseqüències, i el que deixem de fer també; tant pel que fa al bé com pel que fa al mal.

Quina por! Així millor no fer res, per si de cas ho espatllem. Aquesta és una opció poc realista, d'amagar el cap sota l'ala, de no assumir la responsabilitat personal d'escollir.

Isaïes continua dient que així també la paraula de Déu, que no resta infecunda. Això vol dir que mai no estem sols, encara que a vegades ens sentim sols. I això vol dir, també, que hi ha una tasca que només podem fer personalment. Per a Déu mai no som gent, gentada, multitud; per a Déu som tu, la Maria, i tu, en Marcel, i tu, la Clara. Per a Déu som un tu amb nom propi, no algú anònim enmig del no res.

Que no t'ho creus? No t'ho creguis. Però et perdràs la frescor neta de teva pluja i de la teva neu.

En la segona lectura, Pau ens fa tocar de peus a terra quan parla del dolor com a esclavatge de situació desgraciada, quan diu que l'univers creat es troba sotmès a una situació absurda. Malgrat tot, hi ha l'esperança d'obtenir la llibertat de l'esclavatge del dolor del món present. Més encara, hi ha l'esperança d'obtenir la felicitat. I aquesta esperança no és individual, és col·lectiva, perquè tothom vol arribar a ser feliç i és molt millor fer-ho junts.

Què podem fer, doncs? Sembrar, no esperar que tot ens ho donin fet. Sembrem encara que la nostra llavor caigui arran del camí o enmig de roques o entre els cards, però siguem actius, fem.

Tots voldríem que la nostra llavor caigués en terra bona i donés el fruit del cent per u. En canvi, la nostra vida mostra que no en sabem, perquè la nostra llavor cau arran del camí i se la mengen els ocells o cau enmig de roques i s'asseca o entre els cards i s'ofega. Recordo amb tendresa el sermó d'un capellà andalús. «Et reconeixes en aquestes tres terres esmentades abans? Doncs ets la terra bona». Sempre m'ha fet bé aquesta frase.

Hi ha actituds i fets més enllà de nosaltres mateixos. Déu hi posa cullerada. Aquest reconeixement personal, però, mena a admetre que potser mai no donaràs cent, que la teva mesura és seixanta o trenta. No renunciïs a sembrar perquè et pensis que sigui poc, aquest poc que tu et penses és la teva mesura.

Recordem la paràbola dels talents, cadascú fa créixer el seu diner en una mesura diferent, la seva. Només s'equivoca el qui creu que no val la pena i no els fa treballar. La paraula *talent* primer només tenia el significat de la moneda grega; més endavant va tenir el sentit de «disposició d'ànim bona o dolenta per fer alguna cosa». Així, doncs, emprem el nostre talent per sembrar. Potser no veurem el fruit. Potser no cal.